

MEMÒRIA ARQUEOLÒGICA DE LA INTERVENCIÓ
EFFECTUADA AL CARRER DE LA MARE DE DÉU DE
PORT, 90-110, DE BARCELONA

Codi MHCB: 164/06

Data intervenció: 8-12 de gener de 2007

JOSÉ MANUEL ESPEJO BLANCO

Abril de 2007

ÍNDIX

- 1. FITXA TÈCNICA**
- 2. INTRODUCCIÓ**
- 3. ENTORN GEOLÒGIC I GEOGRÀFIC**
- 4. NOTÍCIES HISTÒRIQUES I INTERVENCIONS ANTERIORS**
- 5. MOTIVACIONS I OBJECTIUS DE LA INTERVENCIÓ**
- 6. METODOLOGIA**
- 7. DESCRIPCIÓ DE LES TROBALLES**
- 8. CONCLUSIONS**
- 9. BIBLIOGRAFIA**
- 10. REPERTORI ESTRATIGRÀFIC**
- 11. DOCUMENTACIÓ GRÀFICA**
  - 11.1. Documentació Planimètrica**
  - 11.2. Documentació fotogràfica**

1. FITXA TÈCNICA

NOM DEL JACIMENT	Carrer de la Mare de Déu de Port, 90-110
UBICACIÓ	Districte de Sants – Montjuïc Barcelona
COORDENADES UTM Fus31N amb Datum ED50 (UB/ITC)	X: Y: Z:
CONTEXT	Zona urbana
TIPUS D'INTERVENCIÓ	Preventiva terrestre
CLASSE D'ACTIVITAT	Control i/o excavació
DATES D'INTERVENCIÓ	8-12 de gener de 2007
PROMOTOR	FECSA-ENDESA
EQUIP TÈCNIC	Direcció: José Manuel Espejo Blanco

2. INTRODUCCIÓ

Aquesta memòria recull els resultats del control arqueològic preventiu (Codi MHCB: 164/06) efectuat sobre unes obres de canalització en rasa, de 80 m de longitud aproximada, realitzades per l'empresa **Espelsa** per a **Fecsa-Endesa** (número d'expedient: BAFECZE0183250). La intervenció, feta sota la supervisió del **Servei d'Arqueologia Urbana del Museu d'Història de la Ciutat, Institut de Cultura, Ajuntament de Barcelona**, ha estat duta a terme al carrer de la Mare de Déu de Port, 90-110, Districte de Sants – Montjuïc (**Figures 1-2**).

La direcció tècnica ha estat assumida per l'arqueòleg José Manuel Espejo Blanco, de l'empresa **ATICS, S.L., Gestió i Difusió del Patrimoni Històric i Arqueològic**, la qual ha facilitat tot el material necessari per a dur a terme la intervenció.

Les tasques arqueològiques, simultànies a les obres, s'iniciaren el dia 8 de gener i finalitzaren el 19 del mateix mes.

El control arqueològic tenia com a objectiu detectar i documentar possibles estructures antigues que poguessin veure's afectades per les obres, ja que el lloc on aquestes es desenvolupaven es troba inclòs en una "Zona d'Interès Arqueològic" d'un destacat valor, donat que es troba relacionat amb un sector històric molt important per a Barcelona.

3. ENTORN GEOLÒGIC I GEOGRÀFIC

La ciutat de Barcelona es troba dins d'un terme municipal que s'estén a la costa de la mar Mediterrània en una plana d'uns 5 km. d'amplària (l'extensió total del terme és de 91,41 km²), limitada al NW per la serra de Collserola (que culmina a 512 m al cim del Tibidabo), entre els sectors deltaics del Llobregat i el Besòs. La seva funció de capital ha estat sens dubte afavorida per la situació geogràfica d'aquesta plana, on conflueixen els dos grans eixos de comunicació que travessen en direcció Nord-Sud la Catalunya central (el Llobregat i l'eix dels rius Besòs-Congost-Ter) i que accedeixen a la ciutat a través del congost de Martorell el primer i del coll de Finestrelles, sota el turó de Montcada, el segon.

El Barcelonès comprèn el territori estès entre la Mediterrània i la Serralada Litoral, en el tram conegut per serra de Collserola, és a dir, entre els estrets de Martorell i de Montcada, per on els rius Llobregat i Besòs, respectivament, s'encaminen a la mar. Des del punt de vista de la morfologia, és fàcil identificar, al Barcelonès, dues grans unitats: Collserola i el Pla de Barcelona, que és a on s'ubica la ciutat de Barcelona, i per tant és aquella unitat morfològica que ens interessa.

El Pla de Barcelona és limitat per la Serralada de Collserola, i a migjorn, per la falla que segueix, ran de mar, des de Garraf i el turó de Montjuïc que és el punt més elevat, pels turonets dels Ollers, del Tàber, de les Fazies, de la Bota, fins el turó de Montgat, més enllà del Besòs.

La falla, originada al moment de la fractura del Massís Catalano-Balear, dibuixà el que, a grans trets, havia de ser la costa catalana. Per això, el pla inclinat del peu de Collserola és de basament paleozoic i d'estructura tabular, havent estat afectat per tots els moviments orogènics alpins. En el miocè i el pliocè, damunt del sòcol paleozoic se sedimentaren dipòsits marins, dels quals són testimonis el seguit de turons suara anomenats. El Pla, que des de Collserola va baixant suaument i d'una manera regular, en el punt de contacte entre la Ciutat Vella i l'Eixample, es produeix una ruptura de continuïtat amb la presència d'un

salt o esglaó d'uns vint metres, clarament visible en la morfologia urbana. Aquest tall va ser aprofitat per la defensa, recolzant-hi les muralles, o per a l'economia, instal·lant a les Moles diversos molins aprofitant el sallent. De l'esglaó cap a mar ja no hi ha sòcol de llicorella ni de granit, sinó un mantell al·luvial format per les aportacions de les rieres, dels torrents, dels deltes dels rius veïnals i el corrent litoral.

Així doncs, el Pla es pot dividir en tres sectors: El Pla inclinat, els turons arran de mar, i el pla de baix, que correspondria a la zona compresa entre l'esglaó i el mar. En aquest sector hi dominen materials al·luvials més fins aportats per rieres, torrents i les aigües d'escorrentiu que baixen de la serra i, també, dels corrents marins.

4. NOTÍCIES HISTÒRIQUES I INTERVENCIONS ANTERIORS

L'emplaçament estratègic de Montjuïc (173 m d'alçada), amb domini visual del Pla de Barcelona i de la Serralada Prelitoral, dominant el mar i amb el Llobregat (antigament navegable) al costat, fou, amb tota probabilitat, fonamental en l'ocupació humana de la muntanya ja des de la prehistòria. Aquesta ocupació prehistòrica es troba documentada per la presència d'estrís prehistòrics, fets de jaspi originari de Montjuïc, a jaciments prehistòrics del Barcelonès i el Baix Llobregat. De fet, amb motiu dels Jocs Olímpics de 1992, en una campanya de prospecció, es va localitzar el taller del Morrot, al peu del castell de Montjuïc, al nord del vessant que mira al port (MIRÓ, 1998).

També restes de ceràmica cardial dispersa a Montjuïc ens parla de presència neolítica a la zona (SÁNCHEZ I POMÉS, 2001).

I d'altra banda, es va localitzar un jaciment del Bronze Final (s'hi va excavar part d'una possible sitja) al carrer d'Anníbal en la confluència amb el carrer de Margarit, a la zona de contacte entre Montjuïc i el Poble Sec (MIRÓ, 1998).

D'època ibèrica s'han documentat a Montjuïc antics vestigis datats als segles VII i VI a.n.e., i es localitzen al vessant sud-oest del turó, entre el castell i el cementiri, a la confluència dels camins del Molí Antic i de la Font de la Mamella. Es tracta d'una de les restes d'una sitja, d'una llar de foc i una sèrie de forats de pal (possible cabana?), amb probables funcions d'enclavament estacional (MIRÓ, 1998).

No obstant, per l'època ibèrica s'ha mostrat especialment fructífera la zona per on actualment passa l'avinguda dels Ferrocarrils Catalans, ja que en un petit promontori proper es van localitzar restes del que sembla el poblat laietà de Montjuïc, ja que hi ha una sèrie d'estructures que podrien correspondre a hàbitats, així com un gran mur que podria ser el de tanca del poblat. A la plana, al peu del turó, es van excavar un conjunt d'estrats, els més antics dels quals es daten al segle IV a.n.e., que segurament corresponen a esllavissaments del turó on se situava el poblat. També al sector del pont de l'Esparver, a la darreria de la

dècada de 1920, quan es va obrir la gran trinxera de la línia del tren de Magòria al Port, van aparèixer una sèrie de retalls de forma oval, dels quals Serra Ràfols en va poder excavar un parell i que van resultar ser sitges d'època ibèrica de grans dimensions. L'any 1990, quan es van reprendre les excavacions a la zona amb motiu de les obres d'infraestructura dels Jocs Olímpics, van aparèixer més sitges (aproximadament unes cinquanta) i es van poder datar entre els segles V-II a.n.e. (MIRÓ, 1998; RIERA I PALET, 1993; GRANADOS, 1991).

Més tard, durant el període republicà tardà (segles II-I a.n.e.), l'assentament a Montjuïc es caracteritza per un caire dispers i rural amb tendència a ocupar noves àrees al sector sud de Montjuïc. Així, un nucli d'origen republicà tardà (una vil·la rústica) va ser localitzat al sector de l'Estadi l'any 1929, arran de les obres de les infraestructures per l'Exposició Universal d'aquell any. Es localitzaren sitges, murs i material ibèric i romà, que permet establir una data entre el segle II a.n.e. i fins als segles V d.n.e. L'any 1984, en les obres d'ampliació del cementiri del Sud-oest, a la part alta del vessant que mira al Fossar de la Pedrera, es van documentar una sèrie d'estructures d'època republicana tardana (segles II-I a.n.e.), segurament pertanyents a una altra vil·la rústica. I també quan s'iniciaren els rebaixos per construir l'edifici de La Campana, a la Gran Via, al peu de Montjuïc, es va localitzar una nova vil·la. Els materials recuperats permeten establir una fundació d'aquest assentament al segle II-I a.n.e., i la seva perduració fins al segle IV d.n.e. (MIRÓ, 1998; RIERA I PALET, 1993; GRANADOS, 1991).

També, als anys 1989-1990, quan es van fer els nous accessos a l'Anella Olímpica des del cinturó del litoral i la Zona Franca, es va localitzar, entre el carrer de Negrell i la nova avinguda dels Ferrocarrils Catalans, una pedrera d'explotació dels gresos de Montjuïc, en ús durant època romana i actualment l'única coneguda a Barcelona (MIRÓ, 1998; GRANADOS, 1991).

Durant el període altimperial, el caràcter dispers i rural de l'assentament a Montjuïc es mantindrà al sector sud de la muntanya. En aquest moment cal destacar la fundació de Barcino, paral·lelament a una intensificació de l'assentament al pla. En aquest context, entre Montjuïc i la ciutat de Barcelona,

s'hi ha trobat restes de la *pars rustica* d'una nova vil·la a Sant Pau del Camp (segles I-III d.n.e. / V d.n.e.) i restes d'un mausoleu, destruït vers els segles IV i V d.n.e. (RIERA I PALET, 1998).

Durant l'antiguitat tardana i Alta Edat Mitjana, la distribució i cronologia del poblament indica una evolució diferenciada entre els vessants nord i sud de Montjuïc. Mentre que al vessant nord s'hi detecta una major pervivència de l'hàbitat, més vinculat a Barcino, i les necròpolis es concentren principalment al voltant de la ciutat i entre aquesta i el sector nord-est de Montjuïc (Govern Militar, Sant Pau del Camp, Vista Alegre i Museu Etnològic), al vessant sud els nuclis rurals documentats en l'època altimperial semblen presentar un progressiu abandonament (RIERA I PALET, 1998).

Si bé el port barceloní havia estat situat, sembla ser, a l'ampli estuari on desembocava el Llobregat protegit per l'abric natural de la muntanya, ja a l'any 1020 els sediments dipositats pel riu i torrents propers l'havien inutilitzat, i a la zona s'hi havien format llacunes (els Banyols) i un gran estany (l'estany de Port, a la zona actualment coneguda com la Marina de Sants).

La primera referència documental d'ocupació a Montjuïc durant l'època medieval data de l'any 878, en què es redacta un acte de donació d'una terra situada a la muntanya. I documents del segle X assenyalen l'existència d'un nucli de cases amb torres al voltant de l'estany de Port, propietat de famílies de l'elit barcelonina. Entre aquests membres de l'aristocràcia hi havia els vescomtes de Barcelona, que eren senyors feudals del castell de Port, el terme del qual abastava bona part del Pla de Barcelona. Esmentat per primera vegada l'any 1020, va ser destruït amb l'obertura de la carretera del Port l'any 1910, de la mateixa manera que la capella de la Mare de Déu de Port, construïda a uns tres-cents metres del castell, de la qual es tenen les primeres notícies documentades l'any 103, i actualment només se'n conserva el topònim (PIQUER, 1998; PÉREZ I CABALLERO, 1996; HERNÁNDEZ I VALLÈS, 1994; ARMENGOL, 1947).

I Finalment, també d'època medieval, es té documentat a Montjuïc l'existència d'una necròpolis jueva a banda i banda del camí que conduïa al castell de Montjuïc, que es correspon amb l'actual carretera del castell. A més de les

excavacions portades a terme en els anys '40, es va efectuar una altra en 2001, que va permetre constatar que els límits de la necròpolis s'estenien a tots dos costats de la carretera del castell. A més, es va poder documentar l'existència d'un segon nivell de sepultures concentrades al sector oriental de la necròpolis (FERNÁNDEZ, 2005).

5. MOTIVACIONS I OBJECTIUS DE LA INTERVENCIÓ

Les motivacions per les quals s'ha fet necessari un seguiment arqueològic en aquesta zona de Montjuïc, com ja hem comentat més amunt, es deu a que aquesta es troba en un espai inclòs en una "Zona d'Interès Arqueològic" d'un eminent valor, donat que es troba relacionat amb un sector històric molt destacat per a la ciutat.

En el cas concret que ens ocupa, es formularen diverses hipòtesis de treball prèvies a la investigació, les quals, molt breument, feien referència a la presència d'estructures de diferents èpoques a la zona afectada. Les més significatives són:

- Que el conjunt de la Muntanya de Montjuïc és on s'ha documentat l'ocupació més antiga de tot el terme municipal, a la zona del Morrot.
- Aquesta zona de la muntanya, en època antiga, era una àrea de port, com el mateix topònim indica. Per tant, es poden conservar restes en relació a estructures portuàries.

Els objectius immediats es centren doncs en recuperar les possibles restes arqueològiques que puguin aparèixer durant la realització de les obres que ha de realitzar l'empresa Espelsa per a la instal·lació d'uns cables de baixa tensió.

6. METODOLOGIA

Per a aconseguir els objectius marcats és necessari adoptar una metodologia sistemàtica i que se'ls adeqüi. En relació amb la metodologia de registre, la seqüència estratigràfica s'estableix amb el propòsit d'entendre la formació, delimitació, estructuració i ordre de deposició dels diferents estrats. De la mateixa manera, ajuda a interpretar els diversos processos sedimentaris i postdeposicionals que s'han anat produint al llarg del temps a la zona afectada. Sota aquestes premisses, s'ha establert un registre detallat dels diferents estrats que configuren la zona intervinguda utilitzant per a fer-ho el sistema d'Unitats Estratigràfiques (U.E.), que es pot seguir a E.C. HARRIS (1990) i A. CARANDINI (1997), sistema acceptat àmpliament i secundat a Catalunya des de fa tres dècades (TRÓCOLI, SOSPEDRA, 1992). Aquest mètode permet analitzar de forma individualitzada cadascuna de les incidències que afecten la seqüència estratigràfica. La caracterització de les diferents unitats estratigràfiques es detalla en una fitxa. Aquí s'hi registren tots els paràmetres que permeten la seva correcta identificació i descripció, així com també la seva relació física respecte a la resta de les unitats estratigràfiques del jaciment.

La identificació d'una U.E. s'estableix mantenint l'ordre estricte d'aparició durant el procés d'excavació i es duu a terme generalment utilitzant una clau de tres dígit, començant tota la seqüència numèrica per el número 100. A sota de la rasa s'han diferenciat les distintes unitats estratigràfiques (UU.EE. 101, 102...). Aquesta forma de procedir s'utilitza amb la finalitat d'evitar qualsevol alteració de la seqüència numèrica o algun tipus d'interferència en cas que, durant el procés, sorgeixi una estratigrafia complexa que obligui a acumular unitats estratigràfiques. Quant al mètode d'intervenció immediata respecte als treballs que s'estaven realitzant, hem seguit el del control visual directe. La tasca d'excavació de les rases esmentades s'ha dut a terme seguint la metodologia habitual d'utilització del martell pneumàtic per a aixecar el paviment de lloses i la seva preparació de morter; i, en segon lloc, l'ús del pic i la pala per a practicar el buidatge del

reompliment de les rases fins a trobar la profunditat desitjada, uns 80-90 cm en aquest cas. L'arqueòleg director estigué present durant tot el període d'obertura de les rases, observant el sediment extret amb la finalitat de recuperar les restes de ceràmica, ós, metall, o de qualsevol altra naturalesa, que poguessin sortir.

En aquest cas s'ha decidit donar el mateix numero de UE (100) a tot el tram de rasa tenint en compte la seva escassa longitud i l'absència d'elements diferenciadors significatius de qualsevol naturalesa en tot el seu traçat.

La documentació de la intervenció es completa amb les fitxes de les unitats estratigràfiques trobades, i un registre gràfic, que inclou documentació planimètrica i una selecció fotogràfica de les evidències més representatives del desenvolupament de l'excavació.

7. DESCRIPCIÓ DE LES TROBALLES

L'obra de canalització en rasa per a estendre la canalització i els cables elèctrics de baixa tensió comprenia un tram total de 80 m al carrer de la Mare de Déu de Port, 90-110¹ (**Figura 2; Fotografia 1**).

L'actuació arqueològica es va centrà, d'una banda, en el control visual de la realització del tram de rasa per part de l'empresa adjudicatària i, per l'altra, en l'excavació manual per part de la direcció tècnica quan les característiques del sediment extret així ho exigien.

Les obres s'iniciaren el dia 8 de gener del 2007 i van concloure el 12 del mateix mes. A efectes pràctics, la direcció tècnica considerà oportú atorgar a tot el itinerari de 80 m el mateix número de rasa: la Rasa 100, pel fet que les característiques de la pavimentació del tram i l'estratigrafia eren idèntics en tot el seu recorregut.

RASA 100

Rasa que va des d'una E.T. del número 110 del carrer de la Mare de Déu de Port, fins el número 90, que es correspon amb un edifici en obres al qual és devia d'equipar amb corrent elèctrica. La rasa segueix la línia de façana actual a uns 2 m de la mateixa. Té una longitud aproximada de 80 m, i 60 cm de profunditat per 40 cm d'amplada (**Fotografies 2 i 3**). Durant les tasques d'obertura de la rasa, foren apareixent altres serveis anteriors (electricitat, gas, aigua) tant en sentit longitudinal com perpendicular a la direcció de la rasa, en relació amb la cota esmentada de 60 cm amb la qual cosa la hipòtesis inicial relativa a l'existència d'estructures arqueològiques s'anava contrastant negativament.

---

¹ En principi el projecte d'obra constava de 85 metres perquè es comptava de realitzar també els cinc metres de l'encreuament del carrer de Vilageliu i Gavaldà, però en realitzar-se una cata de comprovació es va constatar que els tubulars ja s'havien col·locat en una obra anterior.

L'estratigrafia (**Fotografia 4**) de la vorera constava d'un nivell de paviment format per lloses panot (20x20x4) fetes de ciment i la preparació de formigó, amb 20 cm de potència en total (U.E. 101), i un reompliment de terra vermellosa de matriu molt arenosa, amb petites pedres i restes de deixalles (excepte en els punts en què hi havia un servei anterior on el farciment era de sauló, sediment habitual utilitzat en l'ompliment de rases realitzades per a la instal·lació de les diferents xarxes subterrànies).

8. CONCLUSIONS

Aquesta intervenció arqueològica, realitzada al carrer de la Mare de Déu de Mar, tenia com a fites descobrir i documentar possibles restes arqueològiques conservades durant les obres que l'empresa FECSA-ENDESA tenia previst d'efectuar per a la realització de la canalització en rasa d'una línia elèctrica subterrània de baixa tensió.

En aquest sentit, i com ja ha quedat reflectit a l'apartat anterior, hem de concloure que els resultats han estat negatius. D'una banda, un dels elements que més ha condicionat el volum nul de dades arqueològiques obtingues ha estat l'escassa profunditat on s'ha instal·lat la canalització (60 cm), que se suma als reduïts 40 cm d'amplada de què constava la rasa. A això se li ha d'afegir la presència d'altres serveis (aigua, electricitat i gas), instal·lats amb anterioritat i que mantenen una cota similar a la requerida per a aquesta obra; i també el fet de tractar-se d'una excavació preventiva de caràcter molt localitzat i parcial. En definitiva, ha resultat impossible documentar algun tipus de resta relacionada amb l'ocupació prehistòrica, que sabem que es produí en aquest sector de Barcelona. Per tant només podem afegir que els resultats d'aquesta intervenció difícilment poden aportar respostes als interrogants plantejats al voltant del poblament de la ciutat al llarg d'aquesta etapa de la seva història.

9. BIBLIOGRAFIA

- ARMENGOL, Jaime (1947): *Notas históricas del culto a Santa María de Port de Barcelona*. Imprenta Pulcra. Barcelona.
- CARANDINI, A. (1997): *Historias en la Tierra. Manual de excavación arqueológica*. Ed. Crítica, Barcelona.
- FERNÁNDEZ FRANCA, Pilar (2005): *Memòria de la intervenció arqueològica al carrer Tapioles, 65-73/Anníbal, 2a-2b. Barcelona. (Codi MHCB: 115/04)*. Arxiu del Servei d'Arqueologia Urbana del M.H.C.B. Barcelona. Ajuntament de Barcelona. Memòria inèdita.
- GRANADOS, Oriol (1991): "Estructura urbana de la ciutat romana", a *Història de Barcelona. Volum 1. La ciutat antiga*. Ajuntament de Barcelona i Enciclopèdia Catalana, S. A. Barcelona.
- HARRIS, E. C. (1990): *Principios de estratigrafía arqueológica*. Ed. Crítica, Barcelona.
- HERNÁNDEZ, Francesc Xavier; VALLÈS, Cristina (1994): *Pagesos i menestrals. La vida al Districte abans de la industrialització*. Arxiu Municipal del Districte de Sants-Montjuïc. Barcelona.
- MIRÓ, Carme (1998): "El passat antic de la muntanya de Montjuïc", a *Els barris de Barcelona. Volum II: Sants – Montjuïc, Les Corts, Sarrià – Sant Gervasi*. Ajuntament de Barcelona i Enciclopèdia Catalana, S. A. Barcelona.
- PÉREZ, Jaime; CABALLERO, Pablo (1996): *La Zona Franca*. Arxiu Municipal del Districte de Sants-Montjuïc. Barcelona.
- PIQUER, Esperança (1998): "Antecedents històrics de Sants", a *Els barris de Barcelona. Volum II: Sants – Montjuïc, Les Corts, Sarrià – Sant Gervasi*. Ajuntament de Barcelona i Enciclopèdia Catalana, S. A. Barcelona.
- RIERA i MORA, S.; PALET i MARTÍNEZ, J. M. (1993): "Evolució del sector de Montjuïc-el Port entre l'època romana i altmedieval (III-X): una contribució a l'estudi diacrònic del paisatge", a *III Congrés d'història de Barcelona. La ciutat i el seu territori, dos mil anys d'història*. (Barcelona 20-22 d'octubre de 1993). Ajuntament de Barcelona. Barcelona.
- SÁNCHEZ, Alicia; POMÉS, María (2001): *Historia de Barcelona. De los orígenes a la actualidad*. Ed. Optima, Barcelona.

Memòria de la intervenció arqueològica al carrer de la Mare de Déu de Port, 90-110,
de Barcelona.

TRÓCOLI, Isabel G.; SOSPEDRA, Rafel (Eds.) (1992): *Harris Matrix. Sistemes de registre en Arqueologia (2 vols.)*. Pagès Editors, Lleida.

10. REPERTORI ESTRATIGRÀFIC

Fitxa d'Unitat Estratigràfica			UE : 101	
Sector: Rasa 100		Fase:	Cronologia: Segle XX	
DEFINICIÓ :	Paviment del carrer actual.			
DESCRIPCIÓ :	Superficial format per rajoles panot (20x20x4) fabricades amb ciment i la preparació de formigó que la sustenta, amb 20 cm de potència en total.			
MATERIAL DIRECTOR :				
SEQÜÈNCIA FÍSICA :	Igual a		Equivalent a	
	Rebleix a		Es reblert per	
	Cobreix a	102	Es cobert per	
	Talla a		Tallat per	
	Es recolza a		Se li recolza	
	S'entrega a		Se li entrega	

Fitxa d'Unitat Estratigràfica			UE : 102	
Sector: Rasa 100		Fase:	Cronologia: Segle XX	
DEFINICIÓ :	Rebliment modern de rases de serveis recents.			
DESCRIPCIÓ :	Terra de color vermellós barrejat amb deixalles i petites pedres, de 40 cm de potència total.			
MATERIAL DIRECTOR :				
SEQÜÈNCIA FÍSICA :	Igual a		Equivalent a	
	Rebleix a		Es reblert per	
	Cobreix a		Es cobert per	101
	Talla a		Tallat per	
	Es recolza a		Se li recolza	
	S'entrega a		Se li entrega	

11. DOCUMENTACIÓ GRÀFICA

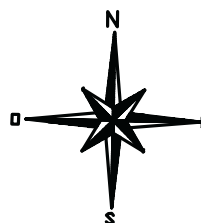

11.1. Documentació Planimètrica

Figura 1: Plànol de situació del carrer de la Mare de Déu de Port al tram afectat per l'obra.

FIGURA 2:
SITUACIÓ DE RASA 100

11.2. Documentació Fotogràfica

Fotografia 1: Vista general del carrer de la Mare de Déu de Port en el seu tram afectat per l'obra.

Fotografia 2: Vista parcial de la Rasa 100.

Fotografia 3: Vista parcial d'altre tram de la Rasa 100.

Fotografia 4: Estratigrafia de la Rasa 100.